

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2018, č. j. MSK 135437/2017, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2018, č. j. 25 A 12/2018 – 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobkyni **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je vlastnící pozemku parc. č. X v katastrálním území X (dále jen „pozemek žalobkyně“), který přímo sousedí s pozemkem parc. č. X, na němž měl stavebník záměr umístit rodinný dům včetně odběrného elektrického zařízení, stavby vodovodní přípojky, stavby žumpy vč. napojení a stavby dešťové kanalizace (dále jen „stavební záměr“).

[2] Ve společném řízení Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 31. 3. 2016, č. j. MUFO 10311/2016, rozhodl o umístění stavebního záměru na pozemcích par. č. X, X v katastrálním území X a vydal stavební povolení pro stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. X v tomtéž katastrálním území (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[3] V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí pro nepřípustnost, jelikož podle § 85 a § 109 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) žalobkyně nespĺňuje podmínky pro účastenství v řízení.

[4] Krajský soud v Ostravě v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že žalobkyně splňuje první z předpokladů pro přiznání účastenství v řízení, neboť je vlastníkem sousedícího pozemku. Stavební úřad i žalovaný podle krajského soudu nesprávně posoudili, zda žalobkyně může být stavebním záměrem přímo dotčena. Vycházeli přitom ze skutečnosti, že na pozemku žalobkyně se nenachází žádná stavba, pozemek je zapsán v katastru nemovitostí jako orná půda a žalobkyně nenamítá žádné negativní dopady, které by stavební záměr jejímu pozemku mohl způsobit. Podle krajského soudu žalovaný i stavební úřad měli na základě správního spisu zohlednit vzdálenost stavby od pozemku žalobkyně, způsob využití jejího pozemku, přístup ke stavbě, umístění žumpy a vsakování vody do pozemku. Je třeba vzít v potaz případné imise v důsledku realizace stavebního záměru. To, že se na pozemku žalobkyně nevyskytuje žádná stavba, není rozhodné. Není ani podstatné, že žalobkyně konkrétně nespécifikovala, jak jsou v důsledku stavebního záměru její práva dotčena. Žalovaný svou úvahu postavil na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, proto napříště bude povinen při svém správním uvážení zohlednit veškeré relevantní skutečnosti pro posouzení účastenství na řízení. Krajský soud na závěr uvedl, že žalovaný posoudí i splnění podmínek odvolacího řízení, zejména včasnost podaného odvolání.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[5] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel namítá, že na rozdíl od rozhodování o účastenství v průběhu správního řízení je třeba v případě odvolání žalobkyně proti napadenému rozhodnutí, které již vůči účastníkům nabylo právní moci, postavit otázku jejího účastenství najisto. Pouhé konstatování určité pravděpodobnosti dotčení práv žalobkyně je v rozporu s právní jistotou a s dobrou vírou v pravomocná správní rozhodnutí. Tento výklad vyplývá z § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). V odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatel zohlednil charakter pozemku a absenci tvrzení žalobkyně. Uvedl, že umístěním, užíváním ani prováděním stavby rodinného domu a spojených staveb nemohou být dotčena práva žalobkyně, a to s ohledem na vzdálenost stavby od pozemku žalobkyně a způsob jeho využití. Krajský soud podle stěžovatele zcela nekonkrétně a bez návaznosti na stavební záměr požaduje, aby stěžovatel ve vztahu k účastenství žalobkyně vyhodnotil v úvahu přicházející imise, aniž by zohlednil, že to stěžovatel již učinil. Stěžovatel odůvodnil, že rodinné domy sloužící k bydlení obecně nejsou zdrojem žádných negativních vlivů a nepředpokládají se u nich žádné negativní dopady na okolí, a ani to žalobkyně netvrdila. Povaha potenciálně dotčených pozemků má být při posouzení otázky dotčení práv zohledněna podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2012, č. j. 9 As 101/2014 – 98. S odkazem na judikaturu správních soudů (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 5. 2012, č. j. 22 A 92/2010 - 26, publ. pod č. 2828/2013 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 1 As 76/2014 - 34) stěžovatel dále namítá, že na opomenutém účastníkovi je povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro to, aby mu postavení účastníka řízení bylo přiznáno. Jestliže stěžovatel vzhledem k prvostupňovému rozhodnutí a povaze stavebního

pokračování

záměru nezjistil existenci žádného přímého dotčení práv žalobkyně, přičemž takové dotčení nebylo lze dovést ani z tvrzení žalobkyně, je takový postup v souladu s ustálenou judikaturou i právní úpravou.

[7] Stěžovatel v druhé řadě s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 As 122/2011 - 198, namítá, že včasností odvolání žalobkyně se může zabývat až poté, co rozhodne, zda je žalobkyně účastníkem řízení. Mimoto je podle stěžovatele ve vzájemném rozporu, že krajský soud stěžovateli vytknul rozhodování na základě nedostatečných podkladů, přičemž vzápětí jej pro postup v dalším řízení odkázal na obsah správního spisu. Krajský soud neuvedl, co konkrétního by měl stěžovatel doplnit, obstatat a zohlednit.

[8] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že usnesení o zastavení předchozího územního řízení o stavebním záměru nabylo právní moci dne 10. 8. 2018, tedy až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Napadené rozhodnutí tedy nemohlo nabýt právní moci dne 3. 5. 2016 a závěr o nepřipustnosti odvolání žalobkyně, jelikož není účastníkem řízení, je nesprávný. Nedostatečnost podkladů se týká soudního řízení vedeného u Okresního soudu ve Frýdku-Místku pod sp. zn. 17 C 120/2012 ohledně zákonnosti vzniku a existence pozemků parc. č. X, X v katastrálním území X. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a za stěžovatele jedná osoba s příslušným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžejní otázkou v posuzovaném případě je, zda je žalobkyně účastníkem společného územního a stavebního řízení.

[13] Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení „*b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.*“

[14] Podle § 109 písm. e) stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení „*e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno.*“

[15] Je nesporné, že žalobkyně je vlastnící pozemku, který sousedí s pozemkem parc. č. X, na němž se má uskutečnit stavební záměr (mají společnou hranici). První z podmínek účastenství podle § 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) stavebního zákona je tedy splněna. Zbývá tedy posoudit, zda vlastnické právo či jiná věcná práva žalobkyně mohou být stavebním záměrem přímo dotčena.

III.A Přímo dotčené vlastnické právo žalobkyně

[16] Podle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013 - 25, či ze dne 11. 4. 2019, č. j. 4 As 17/2019 – 68, platí, že „vymezení okruhu účastníků územního řízení (§ 85 stavebního zákona z roku 2006) vyžaduje s ohledem na konkrétní okolnosti případu komplexní posouzení situace v území a zohlednění nejrůznějších vlivů, neboť v úvahu přichází u vlastníků sousedních staveb a pozemků dotčení nejrůznějšího druhu.“

[17] Nejvyšší správní soud již ve vztahu k § 34 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 judikoval, že „neurčitý právní pojem ‚přímo dotčen na vlastnickém právu‘ je nutno interpretovat vždy s ohledem na okolnosti spočívající v povaze umístěvané stavby a jejích možných dopadech na okolí.“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008 - 48) Mimoto ve svém rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 - 68, vyložil, že „podmínkou účastenství v řízení není vyhovění věcným námitkám uplatněným účastníkem. Pro úspěšnost námítky vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva.“

[18] Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 As 35/2016 – 38, či ze dne 11. 4. 2019, č. j. 4 As 17/2019 – 68, judikoval že „pro naplnění definice účastenství postačuje pouhá možnost přímého dotčení na právech nebo povinnostech rozhodnutím, které má být ve správním řízení vydáno. Tato možnost přitom musí být reálně myslitelná, nikoliv pouze hypotetická. Zároveň musí být splněna podmínka, že práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím dotčeny přímo, tedy bezprostředně. Je povinností správního orgánu v jednotlivých případech posoudit, kteří z vlastníků „sousedních“ pozemků a staveb na nich mohou být konkrétním rozhodnutím dotčeni přímo.“ V návaznosti na to lze zmínit rozsudek ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011 – 91, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že je „přímým dotčením nutno rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají.“

[19] Tyto závěry lze bez dalšího vztáhnout i na v této věci posuzovaná ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) stavebního zákona.

[20] Žalovaný na straně 9 napadeného rozhodnutí v souvislosti s účastenstvím žalobkyně uvedl, že „projednaným stavebním záměrem je rodinný dům a stavby, které jej podmiňují [...]. Rodinné domy, pokud v sobě zahrnují pouze funkci bydlení a jsou navrženy v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, což je i případ projednávané stavby, nejsou zdrojem žádných negativních vlivů a nepředpokládá se, že by měly mít negativní dopady na okolí, což je nutno vzít v úvahu při stanovení okruhu účastníků územního a stavebního řízení a z hlediska možnosti dotčení vlastnického práva či jiného věcného práva k sousedním pozemkům a stavbám.“ V návaznosti na to žalovaný dále vzal v úvahu, že „odvolatelka na pozemku parc. č. X žádnou stavbu nemá a pozemek je zapsán v katastru nemovitostí jako druh pozemku orná půda.“

[21] Žalovaný v rozporu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013 - 25, či ze dne 11. 4. 2019, č. j. 4 As 17/2019 - 68) zcela obecně odkázal na charakter staveb rodinných domů sloužících k bydlení. Z toho dovodil, že stavební záměr, který je navržen v souladu s obecnými stavebními parametry rodinných domů, nemůže ani potenciálně jakýmkoliv negativními vlivy zasáhnout své okolí.

[22] Ačkoliv ze správního spisu vyplývá, že žalovaný měl k dispozici specifické informace o vlastnostech stavebního záměru včetně technických údajů ohledně umístění žumpy a vsakování dešťové vody, posouzením potenciální možnosti dopadů stavebního záměru

pokračování

na pozemek žalobkyně se komplexně a v kontextu jejího individuálního případu nezabýval a blíže neodůvodnil, z čeho dovozuje, že stavební záměr (zejména umístění žumpy a vsakování dešťové vody) nemůže ani potenciálně negativně ovlivnit vlastnické právo žalobkyně k jejímu pozemku.

[23] Obdobně se k nárokům na posouzení potenciálního dotčení vlastnických práv k sousedním pozemkům staví doktrinální literatura: „U sousedů lze připustit dotčenost nejrůznějšího druhu, které mnohdy najdou odraz i v tzv. občanskoprávních námitkách, jako jsou námitky zastínění, narušení soukromí, hluku, prachu a dalších imisí. Tyto námitky je stavební úřad kompetentní posoudit a vypořádat, přičemž rozhodným vodítkem pro něj není splnění normových hodnot, ale posouzení poměrů v území a součtu jednotlivých negativních vlivů. Z těchto důvodů by měl také účastenství v územním řízení pojímat spíše šířeji s tím, že bližší posouzení možného dotčení práv k sousední nemovitosti může proběhnout již v samotném řízení.“ (zdůraznění dodáno) (PRŮCHA, Petr. *Stavební zákon: praktický komentář: podle stavu k 1. lednu 2017*. Praha: Leges, 2017, komentář k § 85). Obecný odkaz na normy, které rodinné domy musí splňovat, proto nelze považovat za dostačující zvážení individuálních okolností pro účely posouzení podmínek účastenství.

[24] Za dostatečné nelze považovat ani konstatování žalovaného, že na pozemku žalobkyně se nenachází žádná stavba a pozemek je v katastru nemovitostí zapsán jako orná půda. Skutečnost, že pozemek slouží k zemědělským účelům a nenachází se na něm stavba, sice může být jedním z aspektů, který je nutno zvážit při hodnocení případných dopadů stavebního záměru na tento pozemek, tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že vlastnické právo žalobkyně k pozemku nemůže být případnými imisemi (v tomto případě například imisemi odpadních vod či svodem dešťové vody) ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) a § 109 písm. e) stavebního zákona ani potenciálně dotčeno.

[25] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, že žalovaný nezohlednil veškeré zjištěné skutečnosti mající relevanci pro posouzení účastenství žalobkyně ve společném řízení. V tomto směru Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí žalovaného postrádá jakékoli posouzení vlivu konkrétních vlastností stavebního záměru na pozemek žalobkyně. Námitka stěžovatele není důvodná.

III.B Povinnost tvrzení, v čem spočívá dotčení

[26] Stěžovatel dále namítá, že žalobkyně netvrdila, v čem může spočívat dotčení jejích práv k pozemku v důsledku stavebního záměru.

[27] Žalovaný na straně 9 napadeného rozhodnutí konstatoval, že „odvolatelka nenamítá žádné vlivy stavby, které by v důsledku umístění stavby mohly zasáhnout její pozemek a neuvádí ani žádné konkrétní námitky, které by svědčily o možnosti ovlivnění užívání jejího zemědělského pozemku prováděním stavby.“ Na základě těchto skutečností žalovaný dovodil, že „odvolatelka sice tvrdí, že je opomenutým účastníkem řízení z titulu vlastnictví sousedního pozemku, nespécifikuje však, v čem spatřuje možnost dotčení tohoto vlastnického práva projednávanou stavbou, tzn. neuvádí žádné relevantní důvody pro přiznání postavení účastníka společného řízení.“

[28] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „stavební úřady jsou povinny zkoumat, zda jsou tvrzeny skutečnosti, jež zakládají účastenství dané osoby v řízení, a shledají-li, že tomu tak je, musí věcně tyto námitky projednat“ (viz rozsudek ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 – 68, či rozsudek ze dne 11. 4. 2019, č. j. 4 As 17/2019 – 68). Povinností stavebního úřadu zkoumat, zda jsou tvrzeny skutečnosti relevantní pro posouzení účastenství, však není dotčena povinnost

stavebního úřadu zjišťovat skutečný stav bez důvodných pochybností ani jeho povinnost zohlednit při posuzování této otázky veškeré jemu známé okolnosti, jež mohou být pro rozhodování relevantní.

[29] Na straně 2 svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně uvádí, že „*jak vyplývá ze společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, stavebník upravil svůj záměr a navrhnul utrácení splaškových vod řešit jejich sbíračováním v žumpě na vyvážení a umístění části dešťové kanalizace zajišťující zasakování dešťových vod navrhnul tak, že nedochází k ovlivnění sousedních pozemků, jak bylo prokázáno zpracovaným hydrogeologickým posouzením.*“ Dále však upozorňuje, že „*porovnáním situace celkové a koordinační z 12/2015 [...] a situace koordinační z 2/2013 [...] ke změně ČOV [pozn. čističky odpadních vod] na žumpu a umístění žumpy a vsaků došlo. [...] Porovnáním situace celkové a koordinační z 12/2015 [...] a situace celkové a koordinační z 2/2015 [...] k žádné změně nedošlo (umístění žumpy a vsaku je totožné).*“

[30] Podle Nejvyššího správního soudu nelze z odvolání žalobkyně zkratkovitě dovodit, že netvrdí nic, co by bylo relevantní pro posouzení jejího účastenství v řízení o stavebním záměru. Žalobkyně konkrétně specifikovala, že potenciální dotčení jejích vlastnických práv k pozemku spatřuje v imisích splaškových a dešťových vod na sousední pozemky, přičemž tato otázka byla předmětem změn stavebního záměru oproti předchozím řízením, která byla zastavena kvůli zpětvzetí žádostí ze strany stavebníka. Žalobkyně uvádí, že v podkladech, jež jsou obsahem správního spisu ve věci stavebního záměru, spatřuje nesrovnalosti a rozpory, jež se těchto změn ve stavebním záměru týkají. Rozpory, na které poukazuje, přitom přímo souvisí s otázkou případných imisí na pozemky sousedící se stavebním záměrem, včetně pozemku žalobkyně.

[31] Podle Nejvyššího správního soudu nelze na základě těchto odvolacích námitek zjednodušeně uzavřít, tak jak to činí žalovaný v napadeném rozhodnutí, že pouze ze svého účastenství v jiných řízeních se žalobkyně snaží dovodit své právo být účastníkem v řízení o stavebním záměru. Žalovaný byl povinen posoudit, zda námitky týkající se nesrovnalostí v podkladech ve správním spise mohou odůvodnit přiznání účastenství žalobkyni, tedy zda existuje potenciální dotčení jejího vlastnického práva k pozemku v důsledku stavebního záměru.

[32] Krajský soud v odstavcích 14 a 15 napadeného rozsudku vystihl podstatu vad napadeného rozhodnutí. S jeho závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[33] Nejvyšší správní soud neshledal námitku stěžovatele důvodnou.

III.C Ochrana právní jistoty a dobré víry ostatních účastníků

[34] Co se týče námítka stěžovatele ohledně nutnosti dbát dobré víry ostatních účastníků řízení v případě rozhodnutí, které již nabylo právní moci, ani tu soud neshledal důvodnou.

[35] Podle § 84 odst. 1 správního řádu „*osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.*“

pokračování

[36] Podle § 84 odst. 3 správního řádu „při vedení řízení po podání odvolání podle odstavce 1 je třeba zvlášť dbát oprávněných zájmů účastníků, kteří byli v dobré víře.“

[37] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2012, č. j. 1 As 29/2012 – 113, je třeba „při aplikaci § 84 odst. 3 správního řádu z roku 2004 rozlišovat případy, kdy s účastníkem správní orgán prvního stupně v řízení jednal, ale pak mu z nějakého důvodu (např. v důsledku opomenutí) rozhodnutí neoznámil, a účastníkem, se kterým správní orgán vůbec nejednal, neboť jej za účastníka řízení nepokládal. Zatímco v prvním případě měl daný účastník možnost hájit svá práva v řízení před správním orgánem prvního stupně, v druhém případě trpí rozhodnutí prvního stupně závažnou vadou již jen proto, že bylo určitému subjektu zcela znemožněno se správního řízení účastnit. Takovou vadu lze zpravidla jen stěží napravit v odvolacím řízení a bude sama o sobě důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně. Nelze ale vyloučit, že v konkrétních případech bude na místě i v takových situacích dát přednost dobré víře účastníků v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odvolání opomenutého účastníka zamítnout.“ (zdůraznění doplněno)

[38] S ohledem na vady napadeného rozhodnutí žalovaného a ve smyslu citovaného rozsudku č. j. 1 As 29/2012 - 113, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že není namístě dát bez řádného posouzení a odůvodnění toho, zda jsou podmínky účastenství v případě žalobkyně splněny, přednost dobré víře a právní jistotě ostatních účastníků. Ochranou dobré víry ostatních účastníků by se žalovaný byl povinen zabývat až v případě, že by připustil účastenství žalobkyně v řízení a posuzoval by důvodnost jejího odvolání.

III.D Ostatní námitky

[39] Podle stěžovatele krajský soud nejprve vytknul žalovanému nesprávné posouzení podkladů ve správním spisu, přičemž následně jako vadu označil nedostatečně zjištěný skutkový stav bez specifikace, jaké konkrétní podklady je nutno doplnit a zohlednit.

[40] Ačkoliv lze připustit, že krajský soud ne zcela přesně popsal pochybení, kterého se žalovaný v napadeném rozhodnutí dopustil, postačí uvést, že vady napadeného rozhodnutí spočívají zejména v nedostatečném posouzení a odůvodnění zjištěných okolností vyplývajících ze správního spisu.

[41] Stěžovatel správně namítá, že včasností odvolání žalobkyně se může zabývat až poté, co rozhodne, zda je žalobkyně účastníkem řízení. K tomuto závěru dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 As 122/2011 - 198. Krajský soud tuto otázku (v závěru odstavce 15) posoudil nesprávně. To však nemá vliv na výsledek ve věci samé, jelikož tato otázka nebyla předmětem přezkumu a její zodpovězení nebylo nosným důvodem zrušujícího výroku krajského soudu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[42] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[43] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. podle pravidla úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni žádné náklady s tímto řízením nevznikly, a proto ji Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu